

Arrest

nr. 84 816 van 18 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd x, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 maart 2012 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. VINOIS *loco* advocaat H. CILINGIR en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2011 wordt een 'signalementsfiche' van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld inzake verzoeker die niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Door de dienst voogdij van de FOD Justitie wordt een voogd aangesteld.

Op 28 februari 2012 dient verzoekers voogd een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 maart 2012 wordt verzoeker in het bijzijn van zijn voogd en een tolk gehoord.

Op 30 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende een bevel tot terugbrenging, aan verzoekers voogd ter kennis gebracht op 20 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer V.M., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven² de persoon die verklaart te heten G., M.H.,

geboren te Tanger op 01.01.1996, van nationaliteit Marokko (te zijn)²,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

X Artikel 7, alinea 1, 10 van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten geput worden.

Betrokkene werd aangemeld door het OCMW van Brakel op 18/10/2011. De Dienst Voogdij heeft hem een voogd toegewezen.

Men wenst voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 24/02/2012 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor, dd. 13/03/2012.

Tijdens dit verhoor verklaarde betrokkene naar België te zijn gekomen omdat hij in Marokko veel problemen kende. Hij had er geen toekomst en kon er niet naar school gaan. Voorts stelt hij ook veel problemen te hebben gehad met zijn ouders. Zijn vader mishandelde hem. Deze stelde hem voor de keuze ofwel geld verdienen ofwel het huis verlaten. Hij koos voor de laatste optie en zou op 13 jarige leeftijd zijn ouderlijk huis verlaten hebben. Hij overleefde op straat met de nodige problemen vandien. Regelmatig werd hij in elkaar geslagen door criminelen en andere daklozen. Hij kon het op een bepaald moment niet meer aan en besloot Marokko te verlaten. Ook zijn broer en zus zouden mishandeld geweest zijn door zijn vader maar deze zijn ouder en hebben reeds de ouderlijke woonst verlaten. Zijn moeder wordt ook door zijn vader mishandeld en onderdrukt op allerlei manieren.

Betrokkene verklaarde tevens dat hij de kans wil krijgen om hier te studeren zoals zijn neef. Hij wil graag in België blijven bij zijn oom en tante en een toekomst uitbouwen.

De voogd voegt bij zijn aanvraag/tijdens het verhoor het familieboekje, een medisch attest inzake de mishandeling van betrokkene, een geboorteakte en een attest waarin de moeder de zorg van haar zoon overdraagt aan zijn tante.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, met de voorgelegde documenten, alsook de verklaringen van betrokkene tijdens het verhoor op 13/03/2012, kan men nog niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Marokko.

Het algemeen principe stelt dat het in het belang is van het kind te verblijven bij zijn ouders, tenzij anders bewezen. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van bovenvernoemde wet, dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Marokko d.i. bij de ouders van betrokkene. Zij zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd. Betrokkene kan telefonisch contact opnemen met diens moeder. De vermeende armoede en de vermeende problemen met diens vader worden niet op een objectieve en reële manier aannemelijk gemaakt; het attest met de verklaring van de moeder alsook het medisch geschrift (dateert bovendien van 26/06/2011) waaruit de mishandeling van betrokkene dient te blijken, voldoen niet als dusdanig en zijn slechts documenten op aanvraag. Zij ontslaan de moeder/vader ook niet van haar/zijn ouderlijke macht.

Conform het artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind is er geen sprake van een bevoegde instantie die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang gescheiden dient te worden van zijn ouders. Het wordt dan ook op geen enkel moment bewezen door de verzoekende partij dat men in eerste instantie hulp/bijstand zou hebben gezocht in Marokko en dat deze in geen geval werd verkregen.

Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van betrokkene op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Deze opzoekingen tonen niet aan dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België bij diens oom en tante en dat de ouders naar hun bescheiden vermogen niet zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene net zoals dit in het verleden gebeurde. De voogd deelt nog mee in diens aanvraag dat betrokkene naar familie probeerde te gaan in Marokko en toen dit niet lukte, hij naar België kwam. Bovendien zou diens moeder meermaals naar de politie zijn gegaan zonder veel resultaat. Voorafgaande wordt niet op een objectieve en reële wijze aannemelijk gemaakt of bewezen mits bewijskrachtige documenten.

De aangehaalde redenen kunnen niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die een terugkeer onmogelijk maken en een noodzakelijk verblijf in België verantwoorden. Bovendien kunnen ze geenszins zijn migratieproject naar België staven en zijn bovendien disproportioneel met de reis die hij maakte naar een West-Europees land als België.

Dat betrokkene de ouderlijke woonst 3 jaar geleden zou hebben verlaten berust volledig op verklaringen en er wordt hieromtrent geen objectief bewijs geleverd.

Bovendien rekening houdend met de recente aankomst van betrokkene in België en de beperkte duur van zijn verblijf hier in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit van het artikel 8 EVRM gezien betrokkene tot voor zijn komst naar België altijd bij zijn ouders in het land van oorsprong gewoond en geleefd heeft en dus weegt het privé en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België bij de oom en tante niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten met zijn ouders in het land van herkomst.

Daarnaast, dat betrokkene hier naar school gaat en graag wil studeren in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België m.o.o. het volgen van onderwijs, noch m.o.o. betere toekomstperspectieven. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen door zijn oom en tante en hij over een uitgebreid netwerk van familie beschikt in België, geven hem opnieuw niet automatisch recht op verblijf. Immers, bovenvernoemde bepalingen van de wet van 15 december 1980 voorzien evenmin in een recht op verblijf in het kader van een familiehereniging. Hiervoor dienen tevens de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform het artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met diens ouders, broer en zus.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet en "van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind".

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het algemeen principe stelt dat het in de belang van het kind te verblijven bij zijn ouders tenzij anders bewezen.

De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 t/m 61/25 van de Vreemdelingenwet, dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan de minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst.

En artikel 9 van IVRK stelt dat Elk kind heeft het recht om bij zijn/haar ouders te leven, tenzij dit niet in het belang van het kind zou zijn. Elk kind heeft het recht om in persoonlijk contact te blijven met beide ouders wanneer het van één of beide gescheiden leeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken concludeert dat er steeds opvang en verzorging aanwezig is in Marokko, met name bij de ouders van verzoeker, doordat zij geïdentificeerd en gelokaliseerd zijn.

Het identificeren en lokaliseren van de ouders is niet voldoende om te besluiten dat er opvang en verzorging voor verzoeker mogelijk is in zijn familie.

Verzoeker legde tijdens zijn verhoor de volgende documenten neer: familieboekje, medische document (26.6.2011) en een attest neergelegd de moeder de zorg van haar zoon heeft overgedragen aan zijn tante.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt in haar beslissing mee dat het documenten zijn die op aanvraag zijn.

Doordat verzoeker uit Marokko was vertrokken zonder enige documenten, is het logisch dat hij deze documenten later heeft moeten aanvragen via zijn moeder.

Het aanvragen van documenten heeft geen enkele effect op de bewijswaarde of de authenticiteit van de documenten en houdt de verwerende partij rekening met de inhoud van de documenten.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt mee dat de opvang en de verzorging van verzoeker steeds in Marokko mogelijk is. Het medisch document bewijst degelijk dat verzoeker mishandeld is door de vader.

De onderdrukking van verzoeker door de vader kan door documenten moeilijk worden bewezen, gezien het om een psychologische onderdrukking gaat.

Ook houdt de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen rekening met het document dat wordt voorgelegd waarbij de moeder de zorg van haar kind overdraagt aan zijn tante. Hierbij wordt het ouderlijk gezag niet overgedragen maar enkel de zorg van het kind. Dus verzoeker bevond zich niet meer in het ouderlijk huis.

De andere zussen van verzoeker werden ook op regelmatige basis mishandeld door de vader, maar doordat zij getrouwd zijn en het huis uit zijn, stelt zich nog enkel het probleem van verzoeker.

Op dit moment is er geen voldoende betrouwbare en veilige opvang mogelijk voor verzoeker in Marokko.

Bij een eventuele terugkeer is er het gevaar dat verzoeker weer op straat gaat belanden en zijn ouders hem niet gaan opvangen.

We kunnen besluiten dat er voor verzoeker geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst, met name in Marokko.

=> Doordat de verwerende partij meent dat er opvang en verzorging mogelijk is in Marokko, schendt hij de artikelen 61/14 t/m 61/25 van de Vreemdelingenwet en het artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind."

2.2 Verzoeker betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte concludeert dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in Marokko, met name bij zijn ouders. Hij meent dat er geen voldoende betrouwbare en veilige opvang mogelijk is in Marokko.

De Raad merkt op dat verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing en hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de beslissing moet worden vernietigd.

De Raad wijst vooreerst op de toepassing van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) : een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, « Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen » van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.”

Waar verzoeker stelt dat er voor hem op dit moment geen betrouwbare en veilige opvang mogelijk is in Marokko, doet hij geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat het algemeen principe stelt dat het in het belang is van het kind te verblijven bij zijn ouders tenzij anders bewezen. De bepalingen in de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig zijn in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Marokko bij de ouders van betrokkene, nu zij geïdentificeerd en gelokaliseerd zijn. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker telefonisch contact opneemt met diens moeder; dat de voorgehouden problemen met de vader en de armoede niet op een objectieve en reële manier aannemelijk zijn gemaakt; dat op geen enkel moment wordt bewezen door verzoeker dat hij in eerste instantie hulp/bijstand zou hebben gezocht in Marokko en dat deze in geen geval werd verkregen; dat de voorgelegde stukken een noodzakelijk verblijf in België niet verantwoorden en dat de aangehaalde redenen disproportioneel zijn met de reis die hij maakte naar een West-Europees land als België en dat het feit dat verzoeker de ouderlijke woonst 3 jaar geleden zou hebben verlaten volledig berust op verklaringen en hieromtrent geen objectief bewijs wordt geleverd. Door opnieuw te wijzen op de psychologische onderdrukking door zijn vader; het door hem afgeleverd medisch attest waaruit blijkt dat hij mishandeld werd door zijn vader; het document waaruit blijkt dat zijn moeder de zorg overdraagt aan de tante en het feit dat zijn zussen niet meer inwonen bij zijn ouders, brengt verzoeker geen gegevens bij die toelaten te oordelen dat verweerder een onrechtmatige toepassing heeft gemaakt van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat het “logisch” is dat hij de documenten heeft aangevraagd via zijn moeder. Het aanvragen van de documenten heeft geen enkel effect op de bewijswaarde of de authenticiteit van de documenten.

De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht. Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt overigens, in tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift, dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgelegde medisch attest en de verklaring van zijn moeder. Verweerder oordeelt evenwel dat deze documenten niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken. Verzoeker weerlegt deze motieven niet door opnieuw te verwijzen naar de door hem ingediende documenten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen die de situatie van verzoeker kenmerken. Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier, dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Marokko bij de ouders van betrokkene; dat de ouders geïdentificeerd en gelokaliseerd zijn; dat verzoeker telefonisch contact opneemt met diens moeder; dat de voorgehouden problemen met de vader en de armoede niet op een objectieve en reële manier aannemelijk zijn gemaakt; dat op geen enkel moment wordt bewezen door verzoeker dat hij in eerste instantie hulp/bijstand zou hebben gezocht in Marokko en dat deze in geen geval werd verkregen; dat de voorgelegde stukken een noodzakelijk verblijf in België niet verantwoorden en dat de aangehaalde redenen disproportioneel zijn met de reis die hij maakte naar een West-Europees land als België en dat het feit dat verzoeker de ouderlijke woonst 3 jaar geleden zou hebben verlaten volledig berust op verklaringen en hieromtrent geen objectief bewijs wordt geleverd, heeft de gemachtigde van

de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst bestaat en een hereniging met de ouders mogelijk en wenselijk is.

De omstandigheid dat de verwerende partij inzake de duurzame oplossing tot een andere oplossing komt dan de minderjarige zou verkiezen, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erin geslaagd is zich een duidelijk beeld te vormen van de identiteit en de gezinssituatie van de minderjarige, en de mening is toegedaan dat het in de eerste plaats aan de ouders van het kind, die nog steeds het ouderlijk gezag uitoefenen, toekomt de zorg en de opvang van het kind op zich te nemen. Deze ouders zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd in Marokko en de minderjarige kan telefonisch contact met hen opnemen. Verzoeker kan dus niet zomaar aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind of dat artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) werden geschonden. Integendeel, artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag waarborgt dat het kind niet gescheiden wordt van zijn ouders, tenzij er sprake is van misbruik of verwaarlozing. Uit de bespreking hierboven en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het 'misbruik of de verwaarlozing' niet is aangetoond door verzoeker. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, stelt de Raad vast dat de minderjarige door de bestreden beslissing precies met zijn ouders wordt herenigd, nadat verzoeker geen misbruik of verwaarlozing heeft aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN